

У недјељу прво празновање Свештеномученика житомислићких



У вјери Православној пострадасте,
У јаму тамну безблагодатни Вас бацише,
Силом Божје благодати Свјетлоносни се пројависте.
И опет мошти ваше преламаше кад белу цркву над Неретвом рушише.
Из небеске славе Царства Житни манастир обновисте:
Да живећи код светиње Житомислића
О Хљебу Живота Вјечнога мислимо,
И Новом Царству Христове Љубави са Вама пјевамо,
Константине, Макарије и Доситеје,
Владимире, Младене, Бранко, Марко и Обрене,
Преподобни Мученици Житомислићки,
Молите Христа Спаса: да спасе род наш Православни!

(Тропар Светим мученицима житомислићким)

У славу Светих свештеномученика житомислићких годинама се пјева у Херцеговини, а ускоро ће и у цијелом српском православном свијету. Свети архијерејски сабор Српске православне цркве одредио је датум празновања

Светих свештеномученика житомислићких и то ће од ове године и свих наредних година бити 26. јун. Свештеномученици житомислићки у херцеговачком крају, посебно у манастиру Житомислић спомињу се и моле на свакој молитви, а од наредне године наћи ће се и у православним календарима да их празнује и слави цијели православни свијет на дан када невини пострадаше.

Игуман манастира Житомислић Данило Павловић и монаштво овога манастира у недјељу 26. јуна позвали су све херцеговачке вјернике да дођу у манастир да би заједно у молитви и сјећању обиљежили овај важан дан и заједно започели традицију слављења Светих свештеномученика житомислићких.

Игуман Данило наглашава да се по први пут у недјељу слави дан Светих свештеномученика житомислићких, који су канонизовани 2005. када је освећен манастир Житомислић.

„Тада су свечано унесени у списак светих али није одређен датум њиховог празновања. Ове године на архијерејском сабору донесен је датум празновања и од наредне године ће бити унесен у календар Српске православне цркве“, наводи игуман Данило.

Празновање ће започети у суботу 25. јуна са празничним вечерњим служењем у 18 часова и изложбом „Васкрсење манастира Житомислић“, која ће почети у 19 часова.

„То су фотографије манастира које имамо од оних прије рата, Другог свјетског рата, слике Мученика житомислићких, фотографије манастира прије рушења, док је био порушен, у току обнове и данас. Имамо једну ретроспективу манастира и онога што је преживио у новијој историји“, наводи игуман Данило.

У недјељу 26. јуна јутрење је у 8 часова, а Света архијерејска литургија у 9 часова. Свету архијерејску литургију служиће Епископ нишки Арсеније, Епископ далматински Никодим и Епископ захумско-херцеговачки и приморски Димитрије.

„Након Литургије у 11, 30 часова биће одржана Свечана академија гдје ће се подсјетити значаја самих мученика и историје манастира јер се ове године обиљежава и 30 година од када је манастир порушен и 20 година од како је почела његова обнова“, рекао је игуман Данило, додајући да ће се кроз цијелу годину наставити обиљежавати важна годишњица рушења и обнове

манастира.

Да се не заборави

Житомислићки мученици су братство манастира Житомислић и пострадали су у Другог свјетском рату. Са успоставом НДХ братство манастира Житомислић и сви остали били су позвани да се јаве у мјесни уред. Тада је на челу манастира био игуман Константин Вучуровић, коме је када је страдао било тек 26 година, јеромонах Доситеј Вукићевић, јеромонах Макарије Пејак, искушеник Младен Шаран, искушеник Обрен Окиљевић, богослов Марко Продановић и богослов Бранко Билановић. Код њих се тада нашао у гостима и протођакон из Мостара Владимир Чејовић, који је дошао из Црне Горе бјежећи од тамошњих ратних дешавања.

„Тога дана када су их позвали да се јаве на попис они су то учинили. Сви из манастира су прешли Неретву и јавили се у мјесни уред. Међутим, тамо су их одмах свезали и мучили и одвели на Видоњу јаму изнад Билетић поља гдје су их бацили у јаму и затрпали камењем и сви су скончали у тој јами“, прича игуман Данило.

Владимир Чејовић тада је понуђен да оде одатле јер није дио братства, али он није желио да их напусти, рекавши да ће до краја остати са братством манастира Житомислић, те је и он са њима пострадао.

Братство манастира је било веома младо и није било ни по чему, осим по своме вјерском опређељењу, пријетња НДХ. Константин је имао само 26 година, Доситеј и Макарије су те године тек били рукоположени, а Обрен Окиљевић је имао свега 18 година.

„Они тако млади нису били никаква пријетња, а ни по свом ставу нису се никоме замјерили него су живјели у миру са својим комшијама. Међутим, завршили су тако како је завршила већина нашег народа из долине Неретве и свугдје гдје су Срби живјели на територији НДХ“, рекао је игуман Данило.

Братство манастира бачено је у јаму Видоња те 1941, а Митрополит Владислав је покушавао шездесетих година да их достојно сахрани. Међутим, комунистичке власти то никада нису дозволиле. Тек 1991. године су извађени из јаме и сахрањени у гробници изнад цркве у манастиру Житомислић, но ни тада нису имали мира.

„1992. године је разорен манастир и тада су нови мучитељи бацили експлозив у њихову гробницу тако да су они два пута страдали. Ми данас

имамо само дио сачуваних њихових костију које чувамо у цркви испред олтара. 2005. године проглашени су за мученике јер су два пута страдали и од тада до данас их поштујемо, пјевамо их на свакој литургији и молимо им се као својим небеским заштитницима“, рекао је игуман Данило.

Увијек уз народ

Игуман Данило наглашава да су манастир Житомислић и његово братство увијек дијелили судбину свога народа. Још од турског времена постоје записи који кажу да монашко братство јако тешко издржава турски зулум, али су увијек путописци били изненађени тиме како манастир изгледа у свим тим тешким временима јер су се калуђери који су ту живјели увијек трудили да чувају његово достојанство. Манастир је био и школа за описмењавање српске дјеце.

Игуман Данило напомиње да је манастир био и јако доба веза са Светом гором и Русијом.

„Увијек је био светионик нашег народа и преживљавао судбину народа. Ни ово њихово мученичко страдање није било крај иако је тада изгледало веома страшно јер је манастир потпуно запустио и био опљачкан у току Другог свјетског рата и овога рата. Ипак он се увијек некако обнавља и увијек је светионик своме народу и добар свједок народима који живе у нашем сусједству да свједочимо истинску православну вјеру, вјеру повјерења, вјеру хришћанску и јеванђељску“, закључио је игуман Данило.

mitropolija.com